

Korven joulu

Sävellys: Otso Kassinen

Sanat: Otso Kassinen

Korven joulu

1.

(A-osa) Peltojen sato, miehenkorkuinen hanki,
runtas vaan ei riitä yhteen leipään
Köyhimmän pirtin ainoon lapsosen ryöväs?
Talvi raaka näännyttäen nälkään

(B-osa) Liikoja vaatihan
hän ken toivoi suvun jatkuvan
Myös eukon väsyneen,
Tuon maatöissä kestäneen,
Näämme kasvot käsiin kätkeneen
Vaan juuri kun epätoivoinen teko viettelisi kurjan ihmisen,
Allakan sivun sattuu hän lukemaan niin punavärein kirjoitun

(C-osa) Päivä, vaikk? kärsitään,
joulu on nimeltään
Juhlan henki nostaa tuvan väen päät ja rohkaiseepi kamppailuun
Toivostaan luopuneet
Virvoittuu uudelleen
Voimin karvaan pettuleivän keväänkoittoon oottaa jaksetaan

2.

(A-osa) Kyyt, linnut, muurahaiset, muu metsän kansa
kaikin keinoin viivästävät kuoloo
Korvessa yksinäis?nä kulkeneen peuran
Jäljet päättyy jäätyneeseen raatoon

(C-osa) Vanhimman huuhkajan
viisautta kuulkaahan:
Jouluun asti ajan virta jaksoi taas, se kevään pyhä enne on
Toisilleen eläimet
Toistavat uutiset
Talven halki sinnitelkää, aurinkohon jälleen luotetaan

Korven joulu

Nimimerkki Jouluhalko

A

1. Pel - to - jen sa - to, mie - hen - kor - kui - nen han - ki,
 2. Kyyt, lin - nut, muu - ra - hai - set, muu met - sän kan - sa,

run - sas vaan ei rii - tä yh - teen lei - pään.
 kai - kin kei - noin vii - väs - tä - vät kuo - loo.

Köy - him - män pir - tin ai - noon lap - so - sen ryö - väs'
 Kor - ves - sa yk - si - näis' - nä kul - ke - neen peu - ran

2. KERRALLA
 HYPY B-OSAN YLI

tal - vi raa - ka nään - nyt - tä - en näl - kään.
 jäl - jet päät - tyy jää - ty - nee - seen raa - toon.

B

Lii - - - ko - ja vaa - ti - han hän ken toi - - - voi su - vun

jat - ku - van Myös - - - eu - kon vä - sy - neen, tuon

maa - - - töis - sä kes - tä - neen, näämme kasvot käsiin kätke -

neen Vaan juu - - - ri kun e - pä - toi - voi - nen te - ko

viet - - - te - li - si kurjan ih - mi - sen, al - la - kan - - - sivun

sat - tuu hän lu-ke-maan niin pu-na-vä-rein kir - jo - tun.

Päi - - vä, vaikk' kärsitään - - - jou - - - lu on
 Van - - him - man huuhkajan - - - vii - - - saut - ta

nimeltään - - - Juh - - lan henki nostaa tuvan vä-en päät ja
 kuulkaahan - - - Jou - - luun as-ti a-jan virta jaksoi taas, se

roh-kai-see-pi kamp - pai luun. Toi - - vos - taan
 kevään pyhä en - ne on. Toi - - sil - leen

luopuneet - - vir - - voit - tuu uudelleen - -
 e - läi - met - - tois - - ta - vat uu-ti-set - -

Voi - - min karvaan pet-tu-lei-vän keväänkoittoon oot - taa jak - se -
 Tal - - ven hal-ki sin-ni-tel-kää, au-rin-ko-hon jäl - leen luo - te -

taan. - -
 taan. - -

FINE

DA CAPO AL FINE